

ΠΑΒ	574
02 ΣΕΠ. 2010	

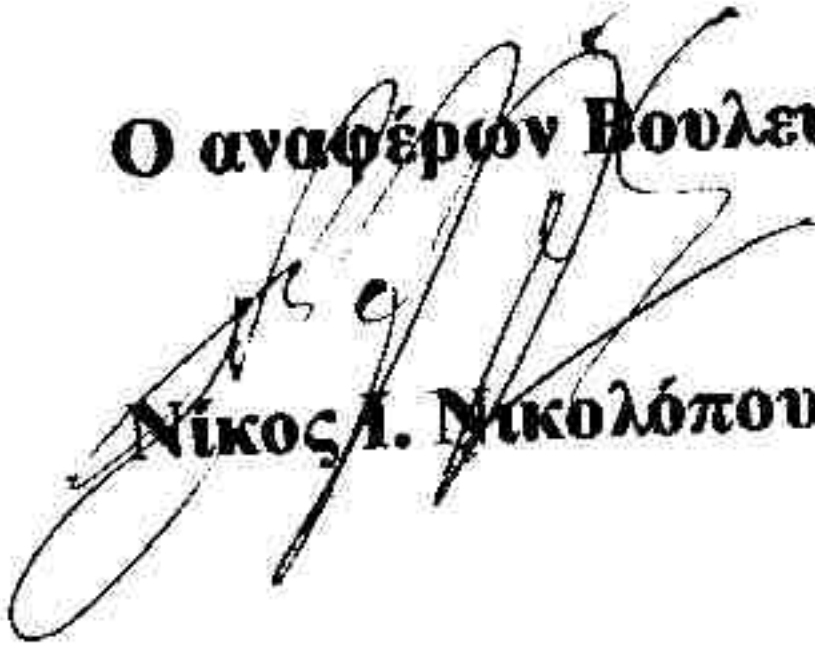
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ: ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟ
- ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ και ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Θέμα : Αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου

Σχετικά με την επιστολή – αίτηση του Μητροπολίτη Αττικής και Μεγαρίδος κ.κ. Νικοδήμου που δημοσιεύεται στο έντυπο “Ελεύθερη Πληροφόρηση” και αφορά πράξεις και αποφάσεις της Συνοδικής Διοικήσεως της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλον 282-283 1-16 Αὐγούστου 2010

Κατάθεσις ἀδελφικῆς μαρτυρίας

Μέ ὀδύνην ψυχῆς ἐμπιστεύομαι εἰς τό ἀνήσυχον ἐκκλησιαστικόν πλήρωμα καί, δι' αὐτοῦ, εἰς τήν ἱστορίαν, τό ἔμπονον κείμενον τῆς τελευταίας προσφυγῆς μου εἰς τό Ἀνώτατον Διοικητικόν Δικαστήριον τῆς Πατρίδος μας, μέ τήν ὁποίαν ζητῶ τήν ἀκύρωσιν προσφάτων ἀντικανονικῶν καί παρανόμων πράξεων τῆς Συνοδικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι πρόξενος ἀφορήτου πικρίας καί πνικτικῆς ἀπογοτεύσεως, ἡ ἐκτροχιασθεῖσα πρακτική τῶν πλειόνων τῆς Συνοδικῆς Ὁμηγύρεως, τῶν ἐμμενόντων εἰς τήν ἀσύδοτον περιφρόνησιν καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων, τούς ὁποίους, μέ ἐπίσημον κατάθεσιν ὅρκου, ὑπεσχέθησαν νά τηροῦν «πάντοτε καί ἐν πᾶσι». Ἡ κατάφωρος ἀθέτησις τῶν Ἐπισκοπικῶν ὅρκων καί ἡ ἐπιμονή εἰς τήν μετάλλαξιν τῆς χαρισματικῆς Συνοδικῆς λειτουργίας εἰς Συνέδριον παρανομίας καί σκοπιμότητος ἐκτρέπει τήν Σύναξιν τῶν Ἐπισκόπων εἰς ἀθέμιτον, σκοτεινήν καί ἀσύδοτον διεργασίαν συναλλαγῆς.

Οί ἀδελφοί καί φίλοι ἀναγνῶσται, μελετῶντες τό κείμενον τῆς προσφυγῆς μου, θά προσμετρήσουν τήν ἔκτασιν τοῦ Συνοδικοῦ ἀτοπήματος, ἀλλά καί τās ὑπογείους μεθοδεύσεις, αἱ ὁποῖαι εἰσάγουν τά κοσμικά δαιμόνια τῆς ἱντριγκας «ἐν τόπῳ ἁγίῳ», τήν ἀθέμιτον πάλιν, δι' ἀδιατάρακτον νομὴν τῆς ἐξουσίας καί τήν ὑποπτον, ἀμοιβαίαν ἐπικάλυψιν τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων.

Λυποῦμαι βαθύτατα, διὰ τήν ἀσυνέπειαν τοῦ προκαθημένου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, ὁ ὁποῖος (ἐξ ἰδίας του πρωτοβουλίας καί πρό τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἐκλογῆς του) διεμήνυσεν εἰς ἐμέ, ὅτι, εἰς περίπτωσιν ἀναδείξεώς του, ἡ πρώτη του ἐνέργεια θά ἦτο ἡ ὀριστική καί κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνας ἐπίλυσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος. Ἡ ἀθέτησις τῆς ὑποσχέσεώς του, προστιθεμένη εἰς τήν μακροχρόνιον-πέραν τῆς τριακονταπενταετίας-πρακτικὴν διασυρμὸν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί περιφρονήσεως τῆς καταξιωμένης ὑπὸ τῶν Πατέρων μας εὐαισθήτου καί ἀμέμπτου διαχειρίσεως τῶν προκυπτόντων προβλημάτων, μέ ἀναγκάζει, νά προσφύγω, διὰ πολλοστήν φοράν, εἰς τήν Δικαιοσύνην τῆς Πατρίδος μας (δικαίωμα, τό ὁποῖον μοῦ παρέχει τό Σύνταγμα τῆς Χώρας μας, ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας») καί νά ζητήσω τήν δικαίαν καί κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνας καί τούς Νόμους ἐκτίμησιν καί κρίσιν τοῦ θέματος.

Πληροφορῶ δέ τούς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς μου, ὅτι ἡ αἴτησίς μου αὐτὴ ἐπεβάλλετο νά ὑποβληθῇ καί δι' ἓνα ἄλλον, σοβαρότατον λόγον. Διὰ τὸν ὀριστικὸν φραγμὸν τῆς θυρίδος ἐκτροπῆς ἀπὸ τούς παράγοντας τῆς σημερινῆς Συνοδικῆς Συνθέσεως ἢ ἀπὸ οἵανδήποτε διάδοχον σύνθεσιν, ἥτις, ἐξ ἀφορμῶν παρομοίων ἢ ἐξ ἄλλης τινός σκοπιμότητος, θά ἐθεώρει, ὅτι δικαιοῦται νά ἐπαναλάβῃ τήν τρέχουσαν Ἐκκλησιαστικὴν στρέβλωσιν, προβάλλουσα αὐτήν ὡς παράδοσιν καί ἀποσιωπῶσα τά δεινὰ τά ὁποῖα ἐπεσώρευσε εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί τὸν ἀρνητικὸν ἀντίκτυπον, τὸν ὁποῖον προέκάλεσε εἰς τās συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

ΑΙΤΗΣΗ

τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου,
κατά κόσμον Νικολάου Γκατζιρούλη, κατοίκου Αὐλώνα Ἀττικῆς,
Ἱερά Μονή τῶν Ἀγίων Πατέρων (Νέο Στούδιο), τηλ. 6977229796

ΚΑΤΑ

1. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ν.π.δ.δ., πού ἐδρεύει στήν
Ἀθήνα, ὁδός Ἰασίου ἀριθμός 1 καί ἐκπροσωπεῖται νόμιμα καί
2. τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, πού ἐκπροσωπεῖται νόμιμα
ἀπό τήν κ. Ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων, κάτοικο Ἀθη-
νῶν

ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

α) τῆς ἀπό 11.5.10 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρ-
χίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί
τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου,
Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως» ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Δι-
καιάκος καί

β) τοῦ ἀπό 21.5.2010 προεδρικοῦ διατάγματος (ΦΕΚ
195/1.6.2010), μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε ὁ
ἀνωτέρω Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως» αὐτῆς(*).

(*) Ὅμοια ἡ αἴτηση κατά τῆς πληρώσεως τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφι-
σιᾶς, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ» γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθη-
κε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Μισιακούλης. Ἀριθμοί καταθέσεων Σ.τ.Ε.
5784 καί 5783/7-7-2010 ἀντίστοιχα.

Α

Οι Μητροπόλεις της Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτές πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 11 παρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου Αὐτῆς καί αὐτές πού ἰδρύθηκαν νόμιμα μέ μεταγενέστερους νόμους. Ἡ ἱδρυση νέας Μητροπόλεως εἶναι δυνατή μόνο μέ νόμο, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ὁποιαδήποτε ἐξουσιοδοτική διάταξη, πού νά ἐπιτρέπει σέ μόνη τήν Ἐκκλησία νά ἰδρύει Μητροπόλεις. Κατά τή διάταξη τῆς παραγράφου 2 τοῦ παραπάνω ἄρθρου, προκειμένου ἡ Μητρόπολη, ἡ ὁποία πρόκειται νά ἰδρυθεῖ, νά ἀποτελεσθεῖ ἀπό ἐδαφικές περιοχές ἀποσπώμενες ἀπό ὑφισταμένη Μητρόπολη, πρέπει νά προϋπάρχει ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, δημοσιευμένη στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, πού νά καθορίζει τήν, πρὸς ἱδρυση τῆς νέας Μητροπόλεως, ἐδαφική περιφέρεια, καθώς καί τήν ὀνομασία καί τήν ἔδρα αὐτῆς. Ἡ ἀπόφαση αὐτή δέν λαμβάνεται κατά τήν ἀνεξέλεγκτη κρίση τῆς ΙΣΙ, ἀλλά, κατά τή ρητή ἀπαίτηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, «ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν». Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, πού «διακελεύουν» τά τοῦ θέματος αὐτοῦ, καθίστανται ἀπό τήν ἀναφερθεῖσα διάταξη νόμοι τοῦ Κράτους, ὥστε πρέπει, νόμιμα, σέ κάθε περίπτωση ἱδρύσεως νέας Μητροπόλεως, νά ἐφαρμόζονται. ἐλέγχεται δέ ἡ ἐφαρμογή τους ἀπό τά Δικαστήρια. Εἶναι αὐτοί οἱ Ἱεροὶ Κανόνες οἱ ΕΒ, 53 (ΝΓ) καί ΕΕ, 56 (ΝΣΤ) τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου, ἀλλά καί ἄλλοι (δεῖτε παραπομπές στό «Πηδάλιον τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας», ἐκδοση Ἀστέρος 1970, ὑπὸ τοὺς κανόνες αὐτοὺς, πού ἐξαρτοῦν τήν ἱδρυση νέας Ἐπισκοπῆς (Μητροπόλεως) ἀπό τήν προηγουμένη γνώμη καί ἄδεια «τοῦ ἀνωθεν καί ἐξ ἀρχῆς ὀρίζοντος τοὺς πιστοὺς Ἐπισκόπου». Ἀπό τήν παραπεθεῖσα διάταξη καί τοὺς ἀναφερομένους σέ αὐτήν Ἱεροὺς Κανόνες, ἰσοδυνάμου, ὅπως ἐλέχθη καί τονίζεται, ἰσχύος πρὸς τή νομοθετική διάταξη, ἡ ὁποία τοὺς προβλέπει καί ἐπιβάλλει τήν ἐφαρμογή τους, παρέπεται ὅτι, προκειμένης ἱδρύσεως νέας Μητροπόλεως μέ νομοθετική ρύθμιση, πρέπει νά προϋπάρχει τοῦ νόμου αὐτή ἡ ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, καί νά προϋπάρχει αὐτῆς ἡ γνώμη καί ἡ ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου, πού ἔχει τή διαποίμανση τῶν περιοχῶν, οἱ ὁποῖες

πρόκειται νά αποσπασθοῦν ἀπό τή Μητρόπολή του. Αἰταιεῖται, δηλονότι, ὅπως καί ὁ Ἱερός Κανόνας ΡΘ 98 τῆς Καρθαγένης ρητά ὀρίζει, «ὁ Ἐπίσκοπος νά στέρξη τοῦτο, ὑπό τήν Ἐπισκοπὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ παροικία, ἡ μέλλουσα (τόν νέον Ἐπίσκοπον) λαβεῖν». Προστίθεται ὅτι ἡ ἴδια συγκατάθεσις τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν, προκειμένου νά ἰδρυθοῦν οἱ Μητροπόλεις τοῦ ἀρθροῦ 71 Κ.Χ. «δι' ἀποσπάσεως περιοχῶν ἐξ ὑπαρχουσῶν ἤδη Μητροπόλεων», ὅπως τήν προβλέπουν, τή συγκατάθεσις, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ρητά ἀναγράφεται καί σ' αὐτῇ τῇ διάταξιν, ὥστε νά μὴν καταλείπεται ἀμφιβολία ὡς πρὸς τό ὅτι, γιά τήν ἰδρυση νέας Μητροπόλεως ἐξ ἀποσπάσεως τμήματος ἀπὸ ὑφισταμένη Μητρόπολη, πού συνεπάγεται περιορισμὸ τῆς ἐδαφικῆς περιφερείας αὐτῆς, ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ οἰκείου αὐτῆς Ποιμενάρχου. Ἐπίσης καί ἀπὸ τό ἀρθρο 13.1 τοῦ ν.δ. 87/3.10.74, τό ὁποῖο ἐπανέθεσε σέ ἰσχὺ τὸν παλαιὸ Καταστατικὸ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ν. 671/43, ὀρίζεται ὅτι «διά π. δ/τος, ἐκδιδομένου, μετὰ γνώμην τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί συγκατάθεσιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ, δύναται νά συσταθῶσι νέαι Ἱεραὶ Μητροπόλεις». Ὁ ἰσχύων Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν διακράτησε, ὑπὲρ τῆς ΙΣΙ ἢ τῆς ΔΙΣ, αὐτό τό Κανονικὸ προνόμιον τοῦ «οἰκείου Ἱεράρχου», ἀφοῦ τό δικαίωμα τοῦτο ἀντλεῖται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καί ἐφαρμόζεται καί ἀπὸ τή νομοθετικὴ λειτουργία τῆς Πολιτείας, πού σεβάσθηκε καί ἀνήγαγε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες αὐτοὺς σέ ἰσχὺ νόμου, ἀλλὰ καί ἀπὸ τή δικαστικὴ λειτουργία, ὅπως οἱ ΣτΕ 4068/81 καί 534/99 Τμ. Γ' ΝοΒ 49, 2001, 323 ἐπ. ἀποφάσεις, ὅπου «φυλάσσεται τό κανονικὸ (ἀπὸ τοὺς ἴδιους παραπάνω Ἱεροὺς Κανόνες) δικαίωμα τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νά παρέχει ἢ ὅχι τή συναίνεσίν του σέ κάθε περίπτωσιν ἀντίστοιχῃ πρὸς τό ἀρθρο 11 παρ. 2 τοῦ Ν.590/77, πού ἐρμηνεύθηκε, σέ συνδυασμὸ μέ τίς λοιπές διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καί τῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ ἔτους 1928, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας ὁμόρων Μητροπόλεων, ἡ ὁποία συνεπάγεται περιορισμὸ ἐκείνης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δέν εἶναι ἐπιτρεπτή,

παρά μόνο μέ τή συναίνεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Ἀπό τὰ παραπάνω προκύπτει ὅτι οὔτε τὰ ἀνώτατα ἐκκλησιαστικά διοικητικά ὄργανα ΙΣΙ καί ΔΙΣ, μόνα, οὔτε καὶ ὁ νόμος, μόνος (δίχως τροποποίηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὡς πρὸς τὴν ἀπαιτούμενη συναίνεση τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου), δύνανται νά προσδιορίσουν νέα ὅρια τῆς ὁποιασδήποτε ὑπάρχουσας μητροπολιτικῆς περιφέρειας, πολὺ δέ περισσότερο, τὴν ἐξαφάνιση ὁλόκληρης τῆς περιφέρειας αὐτῆς, γιὰ τὴ δημιουργία, στὸ χῶρο της, νέων Μητροπόλεων. Κάθε παράβαση τοῦ νόμου καί τῶν, ἰσοδυνάμων τοῦ νόμου, παραπάνω Ἱερῶν Κανόνων, ἰδρύει ἀκυρότητα τῶν πράξεων ἐκλογῆς καί τῶν διαταγμάτων ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως νέων Μητροπολιτῶν σὲ τέτοιες «νέες» Μητροπόλεις, πού ἰδρύθηκαν δίχως τίς παραπάνω νομικές καί κανονικές προϋποθέσεις.

Β

1. Τό ἔτος 1968 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἐξέλεξε Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος καί ἐκδόθηκε τό διάταγμα καταστάσεώς μου, πού δημοσιεύθηκε στὸ ΦΕΚ 147/14.7.68. Ὡς Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἀναγνωρίσθηκα κατὰ τοὺς Θείους καί Ἱεροὺς Κανόνες καί ἐποίμανα κανονικά καί νόμιμα τῇ Μητρόπολή μου συνεχῶς ἐπὶ 6 περίπου ἔτη.

2. Τὴν 16.5.74 τό ν.δ. 411/74, ἄρθρο 2 (ΦΕΚ 134/16.5.74), δίχως τὴ θέλησή μου καί τὴν ἀπαιτούμενη κανονικὴ συγκατάθεσή μου, τριχοτόμησε τὴ Μητρόπολή μου καί ἱδρυσε τίς ἐπὶ μέρους Μητροπόλεις α) «Μεγάρων καί Σαλαμίνας» καί β) «Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς», τὴ δέ, κατὰ τὴν ὑπολειφθεῖσα ἔκτασή της, Μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος μετονόμασε σὲ «Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς».

Ὑπὸ τό τότε πολιτειακὸ καθεστῶς (εἶχε ἤδη δημοσιευθεῖ ἡ συντακτικὴ πράξη 3/9.1.74), δέν ἦταν δυνατὴ γιὰ μένα ἡ ὁποιαδήποτε νόμιμη ἀντίδραση σ' αὐτὲς τίς παράνομες καί ἀντικανονικὲς παρεμβάσεις στὴ Μητρόπολή μου καί, ἐνῶ εἶχα διακρατήσῃ τὰ κανονικά ποιμαντικά δικαιώματά μου, πού δέν μπορούσαν νά μοῦ τὰ

αφαιρέσουν, στη Μητροπολιτική περιφέρεια, για την οποία εκλέχθηκα, περιορίσθηκα, αναγκαστικά, στα διοικητικά καθήκοντά μου στην «Ίερά Μητρόπολη Ἀττικῆς». Στίς ἀποσπασθεῖσες περιοχές τῆς Μητροπόλεώς μου τοποθετήθηκαν ἄλλοι Ἱεράρχες, οἱ ὅποιοι, ἔκτοτε, ἄχρι καί σήμερα, παρά τούς λόγους πού ἀκούγονται, περί ἀναγνωρίσεως τοῦ προσώπου μου ὡς τοῦ μόνου κανονικοῦ Μητροπολίτου τῆς Μητροπόλεώς μου, παραμένουν στίς περιοχές αὐτές ὡς ἀντικανονικοί καί συντηροῦν τό ἀπό τότε σοβοῦν «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα».

3. Τήν 16.7.74, ἀποκλειστικά καί μόνο μέ τήν παραπάνω συντακτική πράξη 3/74 (ἀκολούθησε καί ἡ συντακτική πράξη 7/74), ἀπό μία Ἱεραρχία ἀποτελεσθεῖσα ἀπό μόλις 32 Ἱεράρχες, ἐνῶ ἀποκλείσθηκαν 34, κηρύχθηκα «ἐκπτωτος», μαζί μέ ἄλλους 11 Μητροπολίτες. Δίχως κατηγορία, δίχως δικαστική διαδικασία, δίχως νά κληθῶ νά ἀκουσθῶ. Τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά πού καθιερώνουν ἀπό αἰῶνες οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ νόμοι ὅλων τῶν πολιτισμένων Κρατῶν. Μέ τίς ἴδιες συντακτικές πράξεις καθιερώθηκε τό «ἀπαράδεκτο» προσβολῆς τῶν ἐκπτώσεών μας ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί κάθε ἄλλου Δικαστηρίου.

4. Τό ἔτος 1988 παραχωρήθηκε ἡ δυνατότητα σέ μᾶς, τούς «ἐκπτωτους Μητροπολίτες», νά ζητήσουμε τήν ἀκύρωση τῶν ἐκπτώσεών μας καί τό ΣτΕ μέ ἀποφάσεις του τίς ἀκύρωσε. Ἡ ἀπόφαση πού ἀκύρωσε τή δική μου ἐκπτώση ἔχει λάβει τόν ἀριθμό 3803/30.10.90. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία (οἱ καταλαβόντες τίς θέσεις μας Μητροπολίτες) ἐξεδήλωσε τήν ἀντίδρασή της στήν ἀποκατάστασή μας καί οἱ διοικητικές δίκες κλιμακώθηκαν μέχρι πού ἡ, μέχρι καί σήμερα ἰσχύουσα, 1028/11.6.1993 ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ ἔκρινε ἀμετάκλητα, ὅτι, μετά τήν ἀκύρωση τῶν ἐκπτωτικῶν πράξεων, μόνοι νόμιμοι καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες εἴμαστε, στήν Ἱερά Μητρόπολη Λαρίσης ὁ μακαριστός ἡδὴ Κυρός Θεολόγος, στήν Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων ὁ μακαριστός ἐπίσης Κυρός Κωνσταντῖνος Σακελλαρόπουλος καί στήν

Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἐγώ, καθὼς καί ὅτι ἐμεῖς μόνον μπορούσαμε νά μετέχουμε γιά τίς Μητροπόλεις μας στά συλλογικά διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτά εἶπε ἡ Ὀλομέλεια, παρά τήν ὑπαρξή, τότε, στίς Μητροπόλεις μας (ἀντικανονικῶς καί παρανόμως) τῶν, ἐν τῷ μεταξύ καταλαβόντων τίς θέσεις μας, ἀντικαταστατῶν μας. Στά τρία τμήματα τῆς δικῆς μου Μητροπόλεως ἀσκοῦσαν διοικητικά καθήκοντα τρεῖς παρανόμως καί ἀντικανονικῶς εἰσχωρήσαντες Μητροπολίτες, παρά ταῦτα, ὅμως, ἡ παραπάνω ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ ἀναγνώρισε ἐμένα ὡς τό νόμιμο καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτη ὁλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος. Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση αὐτή, πού ἔλυσε ἀμετάκλητα τό χρονίζον «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα» καί ὁ Σεβασμιώτατος Θεολόγος καί ἐγώ ἐπανήλθαμε στίς θέσεις μας καί στά καθήκοντά μας.

5. Οἱ τότε διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία, πρό αὐτοῦ τοῦ, γι' αὐτούς, «ἀδιεξόδου», ἀντί νά συμμορφωθοῦν καί νά ἀποκαταστήσουν τήν ἔννομη καί κανονική τάξη στήν Ἐκκλησία, πού μέ τίς ἐσφαλμένες ἐπιλογές τους προσέβαλαν, ἐπινόησαν «ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» (κατά τήν ἐπισήμανση τοῦ ἡδὴ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ Κυροῦ Σπυρίδωνος), νά προβοῦν στίς ἐξῆς, εἰς βάρος μας, αὐθαίρετες ἐνέργειες.

Μᾶς ἐπέβαλαν, πάλι, δίχως κατηγορία, δίχως κλήση, δίχως ἀπολογία, δίχως δίκη, μία «κύρωση» ἀκατανόητη, πού, οὔτε ποινὴ εἶναι, ἀφοῦ ὁ νόμος δέν τήν προβλέπει στό κατά τῶν Μητροπολιτῶν ποινολόγιο, οὔτε οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τήν προβλέπουν ὡς κανονική ποινὴ κατά Ἱεράρχου, συνεπαγομένη, μάλιστα, κατά τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἐκπτώσή μας ἀπό τή θέση μας. Μέ μιά ἀκατάληπτη ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 10.8.1993, πού δέν λήφθηκε, μάλιστα, μέ ὁμοφωνία, μᾶς ἐπέβαλαν τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας». Ἡ Πολιτεία, μέ βάση τό «ἐπιτίμιο» αὐτό, σέ συνεννόηση μέ τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, «πείσθηκε» καί ἐξέδωσε νέο, ἀπό 19.4.94, διάταγμα ἀπομακρύνσεώς μας ἀπό τή θέση μας (ΦΕΚ 41/20.4.94). Ἔτσι ἔγινε, ἀπό κοινοῦ μέ τοὺς παραπάνω

συνεπισκόπους μου, γιά δεύτερη φορά, πάλι παράνομα καί αντικανονικά, έκπτωτος.

Ἡ ΣτΕ 2976/96 εἶπε ὅτι τό ἐπιτίμιο (ἂν καί ἦταν τό ὑπόβαθρο τοῦ διατάγματος) «εἶναι πνευματικό θέμα καί δέν τό ἐλέγχει». Ἡ ΣτΕ 2979/96 εἶπε ὅτι ὁ Ὑπουργός μπορούσε νά ἀνακαλέσει τό διάταγμα τῆς καταστάσεώς μου μέ βάση τό ἄρθρο 26 τοῦ Ν. 590/77. Παρεῖδε ὅτι τό ἄρθρο αὐτό ρυθμίζει τό διορισμό καί ὄχι τήν ἀπομάκρυνση Μητροπολιτῶν καί ὅτι τήν ἀπομάκρυνσή τους τή ρυθμίζει ἀποκλειστικά τό ἄρθρο 34 τοῦ ἴδιου νόμου, μόνο ἔνεκα καθαιρέσεως ἢ ἰσοβίου ἀργίας, δικαστικά, κατά τό Ν. 5383/32, καί ἀμετάκλητα ἐπιβαλλομένης.

Αὐτή ἡ ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ κρίθηκε ἀπό τήν 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας «ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ», διότι, ὅπως γράφει, δέχθηκε ἀπόψεις, πού «δέν εἶναι ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες».

Πρός τήν παραπάνω 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἁρθρου 99 τοῦ Συντάγματος συντάχθηκαν καί τά Πολιτικά καί τά Ποινικά Δικαστήρια. Ἡ 4740/2005 ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶπε ὅτι «μέ τήν ἀπόφαση 1028/1993 τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναγνωρίσθηκε ὅτι, μετά τήν ἀπόφαση 3803/1990 τοῦ Ἀνωτάτου αὐτοῦ Δικαστηρίου ἀναβίωσε ἐξ ὑπαρχῆς τό ἀπό 14.7.1968 β.δ. ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος τοῦ Νικοδήμου Γκατζιρούλη», ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς». Ἀναφέρθηκε ἐπίσης ἡ ἴδια ἀπόφαση στήν παραπεμπτική 934/1994 τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τήν Ὀλομέλεια τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, κατά τήν ὁποία «τό ἐπιβληθέν ἐπιτίμιο δέν συνεπάγεται καί χρεία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου, δεδομένου ὅτι δέν ἀποτελεῖ καθαίρεση, οὔτε ἐκπτώση ἀπό τοῦ θρόνου ἢ ἀργία διά βίου (ἄρθρο 34 τοῦ ν. 590/1977) καί ἐπομένως, (ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος) δέν ἐμποδίζεται νά ἀσκεῖ τά διοικητικά του καθήκοντα». Ἐπίσης ἡ 4603/24.5.07 ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπανελάβε τή νομιμότητα καί τήν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς

καί Μεγαρίδος, τήν ανάκληση, τήν 16.7.74, τοῦ βδ 147/68 τῆς καταστάσεώς μου, ἀλλά καί τήν 1028/1993 ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ, πού ἀναγνώρισε ὅτι «ἔχει ἀναβιώσει ἐξ ὑπαρχῆς τό β.δ. 147/68 ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης».

6. Μετά τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί τό ἀπό 19.4.94 διάταγμα (ΦΕΚ 41/20.4.94), στή θέση μου, τοποθετήθηκε, αὐτή τή φορά, μέ μετάθεση ἀπό τή Ζάκυνθο καί μέ παράνομη διαδικασία, ὁ κατέχων καί ἐκεῖ παράνομα καί ἀντικανονικά τή θέση τοῦ, ἐπίσης μέ τίς συντακτικές πράξεις, ἐκπτώτου Μητροπολίτου Κυροῦ Ἀποστόλου, δύο χρόνια, μάλιστα, πρίν κριθεῖ τό θέμα δικαστικά, τό ἔτος 1994, γιά τή δημιουργία τετελεσμένων. Ὁ κληρικός αὐτός ἦλθε καί ἐνθρονίσθηκε ὡς «Μητροπολίτης Ἀττικῆς» στή θέση μου μέ βία καί αὐθαίρεσία, παρά τήν ὑπαρξη τῆς 406/94 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν τοῦ ΣτΕ, περί ἀναστολῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως διορισμοῦ του. Ἐγώ, ἐπίσης βία καί αὐθαίρετα, ἀπομακρύνθηκα ἀπό τό γραφεῖο μου στή Μητρόπόλὶ μου, σέ ὥρα ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων μου, μετά ἀπό ἀστυνομική ἔφοδο, τήν 25.9.1996 καί, ἔκτοτε, ἀσκῶ, μέχρι σήμερα, τά πνευματικά καθήκοντά μου ἔναντι τοῦ ποιμνίου μου, πού προστρέχει στόν τόπο τῆς ἐκτοπίσεώς μου, στόν ὄρεινό ὄγκο πάνω ἀπό τόν Αὐλῶνα Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος ὑπάγεται, χωρικά, στή Μητρόπόλὶ μου. Ἡ διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου ἀφέθηκε ἐπὶ ἔτη εἰς χεῖρας τοῦ ὡς ἄνω κληρικοῦ καί, μετά τήν, πρόσφατα, στήν τάξιν τῶν μοναχῶν περιέλευσίν του, ἐπίσης ἐπὶ ἔτη, καίτοι ὑπάρχοντος ἐμοῦ τοῦ κανονικοῦ καί νομίμου Μητροπολίτου, εἰς χεῖρας τοποτηρητοῦ μή νομίμου, ἀντικανονικῶς καί αὐτοῦ ποιμαίνοντος τή λεγόμενὴ «Μητρόπολη Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς», ἡ ὁποία, ὅπως ἐλέχθη, δέν ἔχει ἰδρυθεῖ σύμφωνα μέ τήν κανονικὴ τάξιν.

7. Τά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» ἦταν αὐθαίρετα, ἀνυπόστατα καί ἀναιτιολόγητα, ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ὑπαιτιότητα ἀποδίδουν σέ μᾶς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες (Λαρίσης, Θεσσαλιώτιδος, Ἀττικῆς), στοὺς

οποίους επιβλήθηκαν. Ήταν αντικανονικά, ἐπειδή εἰς οὐδένα Ἱερό Κανόνα στηρίχθηκαν, ἦταν δέ καί καταφανῶς παράνομα, διότι παραβίασαν προκλητικά τό ἄρθρο 34 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὀρίζονται τά ὅσα παραπάνω ἀναφέρθηκαν, τά ὅποια δέν τηρήθηκαν.

Ὅχι μόνο δέ ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας, ἀλλά καί πλεῖστοι ἐκκλησιαστικοί παράγοντες, Μητροπολίτες καί Ἀκαδημαϊκοί Δάσκαλοι, μέ δηλώσεις τους ἀποδοκίμασαν τά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» καί καταναλώθηκε μεγάλη ποσότητα μελάνης γιά νά ἐπικριθεῖ ἡ ἀπαράδεκτη αὐτή μεθόδευση τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας, χάριν τῆς διασώσεως τῆς ἐξουσίας τῶν εὐνοουμένων της, πού «κατέκτησαν» τίς Μητροπόλεις μας. Ἐνδεικτικά:

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ. Τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. «Ἡ κίνησις αὐτή ἐντάσσεται στό ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἀλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρουμένων ὡς ἐν χρεΐᾳ διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καί Λαρίσης, προκειμένου νά καταλάβουν αὐτάς ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθήσουν τίς προσωπικές τους φιλοδοξίες».

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Τότε Μητροπολίτης Πειραιῶς. «Τό πρόσχημα τῶν δῆθεν ἐπιτιμίων κατά τῶν Μητροπολιτῶν στερεῖται καί κανονικότητος καί νομιμότητος. Οὔτε οἱ Ἱεροί Κανόνες οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικοί νόμοι προβλέπουν ἓνα τέτοιο ἐπιτίμιο δι' Ἀρχιερεῖς».

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Μητροπολίτης Σταγῶν. «Τό ἐπιτίμιο ἐπεβλήθη λόγω δικαιώσεώς των ἀπό τό ΣτΕ. Διά τοῦτο εὗρέθη τό ἐπιτίμιο, χωρίς νά γίνει καμμιᾶ διαδικασία».

ΣΠΥΡΙΔΩΝ. Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ. «Τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας ἐπεβλήθη σχεδόν διά βοῆς καί ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ».

ΚΩΝ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ. Καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου στοῦ Πανεπιστήμιου Ἀθηνῶν καί πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ. «Τό ἐπιβληθέν εἰς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας ἐκ μέρους τῆς ΔΙΣ ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνσιᾶς δέν προβλέπεται διὰ τοὺς ἐπισκόπους ἀπό κανένα Ἱερὸν Κανόνα καί εἶναι κανονικῶς ἀνυπόστατον, μή παράγον οὐδέν ἀποτέλεσμα».

Τό ὅτι «τό ἐπιτίμιο ἀκοινωνσιᾶς οὐδέν παράγει ἀποτέλεσμα» τό δέχθηκε ἐμπράκτως καί ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅταν ἡ Πατριαρχική Σύνοδος ἐπέβαλε αὐτό τό ἐπιτίμιο στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Κυρό Χριστόδουλο. Ὁ μακαριστός Χριστόδουλος οὐδόλως στερήθηκε τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν του καθηκόντων, προήδρευσε μάλιστα ἀκωλύτως καί σέ ὅλα τά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Συνόδου. Τό αὐτό συνέβη, ὅταν τό ἴδιο ἐπιτίμιο ἐπέβαλε τό αὐτό Πατριαρχεῖο καί στόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Κυρό Διόδωρο. Οὐδεμιᾶς τῶν ἀρμοδιοτήτων του στερήθηκε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος καί ἰδιαίτερα αὐτῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ του Θρόνου.

8. Συνεπῶς, σύμφωνα μέ ὅλα τά παραπάνω, μέχρι καί σήμερα, ἐγώ εἶμαι ὁ Κανονικός καί Νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τόν τίτλο Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ἐφ' ὅσον οὐδεμία νόμιμη καί κανονική πράξη τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Πολιτείας, ὑπάρχει πού νά στηρίζει τόν ἰσχυρισμό τῆς νομίμου καί κανονικῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μου, γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκα, καταστάθηκα, ἀναγνωρίσθηκα καί τήν ὁποία ἐποίμανα καί εἰσέτι ποιμαίνω, κατά τό μέτρον πού μοῦ παρέχει τήν εὐχέρεια ἡ βία καί ἡ χρήση καί ἡ κατάχρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί πολιτειακῆς ἐξουσίας, πού ἀσκήθηκε εἰς βάρος μου.

Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ κατάληψη τῆς θέσεώς μου ἀπό τόν ἐκ μεταθέσεως κληρικό, πού διέγραψε τόν κύκλο του στή Μητρόπολη Ἀττικῆς, λόγω τῆς σωρείας τῶν παρανόμων πράξεών του (ἐκλογή του σέ μή κενή θέση, πλαστότητα τῶν ψηφοδελτίων πού ἔκριναν τήν ἐκλογή του, ἐνθρόνισή του στή Μητρόπολη παρά τήν ὑπαρξή ἀναστολῆς τῆς καταστάσεώς του ἀπό τό Συμβούλιο τῆς

Ἐπικρατείας κλπ κλπ) δέν εἶναι κᾶν διάδοχος μου, εἶναι πρόσωπο πού τό ἐγκατέστησαν γιά νά ἀλλοτριώσει τήν κανονικότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαδοχῆς καί δέν ἀναγνωρίζεται, τώρα, βέβαια, καί γιά ἄλλους λόγους, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος, ὡς Μητροπολίτης πού δικαιοῦται νά δώσει συναίνεση διασπάσεως τῆς Μητροπόλεώς μου. Τή συναίνεση αὐτή, συνεπῶς, δικαιοῦμαι, ὅταν ἐρωτηθῶ, νά τήν παραχωρήσω, ἢ ὄχι, ἐγώ, ὡς ὁ «οἰκεῖος ποιμενάρχης», καί ὁ κανονικός ποιμενάρχης καί ὁ νόμιμος ποιμενάρχης μή ἐπηρεαζομένης τῆς θέσεώς μου ἀπό τή βία πού ἔχει ἀσκήσει εἰς βάρος μου ἡ ἐξουσία τῶν συνεπισκόπων μου, πού μέ κρατοῦν, ὅσο μποροῦν, μακριά ἀπό τό ποίμνιό μου, στήν ἐξορία. Οὐδέποτε, ὅμως, ἐρωτήθηκα καί οὐδέποτε ἔδωσα συναίνεση.

Γ

1. Πρόσφατα, πάλι αὐθαίρετα, παράνομα καί ἀντικανονικά, ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, χρωμένη τῆς ἐξουσίας της, ἀποφάσισε νά μετέλθει, ἐναντίον μου, νέο, βλαπτικό τοῦ προσώπου μου, σχέδιο, προσθέτοντας καί αὐτό στήν ἄλυσο τῶν ἄκρας καταχρηστικῶν εἰς βάρος μου μεθοδεύσεών της. Ἀποφάσισε νά διασπάσει τή Μητρόπολη Ἀττικῆς, ὅποια περιφέρεια τῆς Μητροπόλεώς μου ἀπέμεινε μετά τό ν.δ. 411/74, σέ δύο χωριστά τμήματα. Τό τῆς Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ καί τό τοῦ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως. Πρόδηλος καί πρῶτος σκοπός τῆς ιδρύσεως αὐτῶν τῶν Μητροπόλεων, μέ δεύτερο τήν τοποθέτηση σ' αὐτές δύο νέων Μητροπολιτῶν τῆς ἐπιλογῆς τῶν κρατούντων στήν Ἐκκλησία, ἦταν ἡ ἀπάλειψη ἀπό τά ἐκκλησιαστικά «δίπτυχα» τοῦ «τίτλου» τῆς Μητροπόλεώς μου «Ἀττικῆς», ὥστε «νά μὴν ὑπάρχει γιά μένα «χῶρος ἀποκαταστάσεώς μου». Γιά νά μὴν ὑπάρχει πλέον Μητρόπολη, οὔτε κατ' ὄνομα, πού νά ἀντιστοιχεῖ στήν ἀνεξίτηλη ἐκλογή μου ὡς Ποιμενάρχου τῆς Μητροπόλεως μέ τόν παραπάνω τίτλο. Γιά νά μὴν μπορῶ νά διεκδικήσω τή θέση μου.

2. Ἡ Πολιτεία ἔσπευσε καί παραχώρησε στήν Ἐκκλησία τό νόμο 3822/16.2.2010 (ΦΕΚ Α 21/16.2.2010), μέ τό ἄρθρο 1 τοῦ

ὁποίου διαίρεσε τή Μητρόπολη Ἀττικῆς στίς ἐξῆς δύο Μητροπόλεις:

α) Ἱερά Μητρόπολη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως μέ ἔδρα τό Ἴλιο, στήν ἐδαφική περιφέρεια τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται οἱ Δῆμοι Ἰλίου, Ἀχαρνῶν, Πετρουπόλεως, Ἄνω Λιοσίων, Καματεροῦ, Ζεφυρίου, Αὐλῶνος, Φυλῆς, Θρακομακεδόνων καί οἱ Κοινότητες Ἀφιδνῶν καί Κρυονερίου καί

β) Ἱερά Μητρόπολη Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ, μέ ἔδρα τήν Κηφισιά, στήν ἐδαφική περιφέρεια τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται οἱ Δῆμοι Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Πεύκης, Μελισίων, Νέας Ἐρυθραίας, Μεταμορφώσεως, Λυκόβρυσης, Μαραθῶνος, Νέας Μάκρης, Ὠρωπίων, Ἀγίου Στεφάνου, Ἀνοιξέως, Διονύσου, Ἐκάλης, Καλάμου καί Δροσιᾶς καί οἱ Κοινότητες Ροδοπόλεως, Σταμάτας, Γραμματικοῦ, Βαρνάβα, Καπανδριτίου, Μαλακάσας, Πολυδενδρίου, Συκαμίνου καί Μαρκοπούλου Ὠρωποῦ.

3. Τήν 11.5.10 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνῆλθε καί ἐξέλεξε τόν εἰς τήν ἀρχή ἀναφερθέντα Ἀρχιμανδρίτη ὡς «Μητροπολίτη» τῆς κατονομασθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

4. Μία ἡμέρα μετά, τήν 12.5.10, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πιεζομένη ἀπό καθολικό καί ἐπὶ ἔτη ἐπαναλαμβανόμενο αἴτημα πλήθους ὀρθοδόξων καί πνευματικῶν ἀνθρώπων γιά ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου, πού προκαλοῦσε πρόβλημα μέγα («δύσβατο οἰκόπεδο, πού τοὺς ταλαιπώρησε» τό χαρακτήρισε Μητροπολίτης τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, πού μάχεται ἀνέκαθεν γιά τή μή ἀποκατάστασή μου), ἀποφάσισε νά ἄρει τό «ἐπιτίμιο», ἀλλά καί πάλι εἰς βάρος μου, ὡς ἐξῆς: Προκειμένου νά μήν ἔχω δυνατότητα ἐπανόδου στή Μητροπόλὴ μου, μετά τήν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου», ἀφοῦ τήν προτεραία «ἐπλήρωσε» καί τά δύο παραπάνω τμήματα τῆς Μητροπόλεώς μου μέ νέους «Μητροπολίτες» θεωρώντας (προσχηματικῶς) ὅτι αὐτά τά τμήματα δέν εἶχαν ἐμένα τόν κανονικό, ἐν ἐνεργείᾳ καί νόμιμο Μητροπολίτη τους, ἀποφάσισε μέν τήν «ἄρση

τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας», ἀλλά μέ τίς ἐξῆς προϋποθέσεις: «α) Τό ἐπιτίμιο αἶρεται ἀπό τῆς σήμερον (ex nunc) καί ὄχι ἀναδρομικῶς, β) Δέν θίγονται οἱ ἕως σήμερα ἐπελθοῦσες ἔννομες συνέπειες καί γ) Ὅτι θά ἀναγνωρίσω τό διαμορφωθέν καί ὑφιστάμενο νομοκανονικό καθεστῶς τῶν τεσσάρων Ἱερῶν Μητροπόλεων, δηλαδή, Μεγάρων καί Σαλαμίνος, Μεσσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, Κηφισίας, Ὠρωποῦ καί Ἀμαρουσίου καί Ἰλίου Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως»! Ὅλα αὐτά οὐσιαστικά σημαίνουν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνώρισε καί ἐπίσημα ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης πού γιά νά εἶναι νόμιμη καί κανονική ἡ ἐκλογή τῶν Μητροπολιτῶν, πού «ἀνέδειξε» σιά τμήματα τῆς Μητροπόλεώς μου, πρέπει νά ἔχουν τή συναίνεσή μου καί πράγματι, μέ τίς «προϋποθέσεις» τῆς ἀποφάσεώς τους περί ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου, οὐσιαστικά ζητοῦν τήν, ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων, συναίνεσή μου, πού δέν τήν ἔχουν. Καί τήν ἐκβιάζουν. Γιά νά καλύψουν, «ὅπως-ὅπως», αὐτά πού δέν ἐφήρμωσαν, ἀπό τά ἐπιτασσόμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Τά ὅποια ὁ Καταστατικός Χάρτης ἐπιβάλλει, καί στήν Ἐκκλησία καί στήν Πολιτεία, νά ἐφαρμόσουν.

5. Τήν 1.6.2010 δημοσιεύθηκε στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα, μέ τό ὅποιο ὁ παραπάνω ἐκλεγείς ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε «Μητροπολίτης» τῆς εἰς τήν ἀρχή ἀναφερθείσης «Ἱερᾶς Μητροπόλεως», δηλαδή τοῦ τμήματος τῆς Μητροπόλεώς μου.

Δ

Ἦδη, μέ τήν αἴτησή μου αὐτή, ΖΗΤΩ νά ἀκυρωθοῦν οἱ εἰς τήν ἀρχή προσβαλλόμενες πράξεις α) ἡ ἀπό 11.5.2010 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς εἰς τήν ἀρχή «Ἱερᾶς Μητροπόλεως» ὁ ἀναφερθείς Ἀρχιμανδρίτης καί β) τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὅποιο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε, ὁ ἀνωτέρω, Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτῆς, γιά τοίς παρακάτω λόγους ἀκυρώσεως

καί γιά ὅσους προσθέτους λόγους νόμιμα καί ἐμπρόθεσμα θά προσθέσω μέ δικόγραφο προσθέτων λόγων.

ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

Ι. ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΝΟΜΩΝ. ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 3822/16.2.2010

ι) Ἡ Μητρόπολη στήν ὁποία ἀναφέρονται οἱ προσβαλλόμενες πράξεις, δέν εἶναι κενή, ἔχει τόν κανονικό καί νόμιμο Μητροπολίτη της.

Σύμφωνα μέ τό νόμο (ἄρθρο 25 Ν. 590/77) ἡ πλήρωση ἑνός Μητροπολιτικοῦ θρόνου δύναται νά γίνει μόνο σέ χρεύσασα Μητρόπολη. Ἡ Μητρόπολη βρίσκεται σέ χρεία, μόνον ὅταν ἀποβιώσει ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς, ἢ ὅταν ἐκπέσει τοῦ θρόνου του κατά τοὺς ὁρισμούς τοῦ νόμου (ἄρθρου 34 Ν. 590/77). Δηλαδή ὅταν ὁ Μητροπολίτης καταδικασθεῖ, προδήλως μέ κανονική πλήρη ἐκκλησιαστική δίκη, σέ ἔκπτωση ἀπό τό θρόνο του, ἢ σέ ἰσόβιο ἀργία, ἢ ἂν κριθεῖ ἀνίκανος πρὸς ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του, μετά τῆ διαδικασίας πού προβλέπει ὁ νόμος.

Στήν περίπτωσή μου, οὐδέν ἀπό αὐτά ἔχει συμβεῖ. Οὔτε μέ κατηγορήσαν γιά ὅ,τιδήποτε. Οὔτε δίκη διεξήγαγαν εἰς βάρος μου. Οὔτε μέ κάλεσαν σέ ἀπολογία. Οὔτε μέ καταδίκασαν. Ὅχι μόνο σέ ἔκπτωση ἀπό τό θρόνο μου ἢ σέ ἀργία, ὅπως προβλέπει τό ἄρθρο 34 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἀλλά οὔτε καί σέ ὁποιαδήποτε ἄλλη, ἔστω καί ἐλάχιστη ποινή. Μετά ἀπό αὐτά, ἐγώ συνεχίζω νά εἶμαι ὁ νόμιμος καί κανονικός καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ὅλα δέ τά ὅσα μεθοδεύθηκαν εἰς βάρος μου, ἡ τριχοτόμηση τῆς Μητροπόλεώς μου, οἱ τοποθετήσεις ἀντικαταστατῶν μου στά τμήματά της, τό ἐπιτίμιο, τά

διατάγματα ἀνακλήσεως τῆς καταστάσεώς μου καί ὅ,τι ἄλλο σχεδίασε εἰς βάρος μου ἢ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐντελᾶς ξένα καί στούς Ἱεροῦς Κανόνες καί στό Νόμο, γι' αὐτό καί κρίθηκαν ὅτι συνθέτουν «ἀπόψεις μὴ ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες», πού στηρίζουν «ἐσφαλμένες» ἀποφάσεις.

Συνεπῶς ὁ παραπάνω ἐκλεγείς καί κατασταθείς ὡς Μητροπολίτης τῆς ἀναφερθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐκλέχθηκε, τοποθετήθηκε, ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε σέ τμήμα τῆς μή χηρεύουσας Μητροπόλεώς μου, ἄλλως, σέ μὴ νομίμως συνεστημένη (ἀνύπαρκτη) Μητρόπολη, καί ἔτσι οἱ προσβαλλόμενες πράξεις (ἐκλογή καί τό ἐπακολουθῆσαν π.δ. μέσα στά πλαίσια τῆς σύνθετης διοικητικῆς ἐνέργειας) παραβίασαν εὐθέως τό νόμο (τά ἄρθρα 25, 34, 11.2 κ.ἄ. Ν. 590/77), κατά τά πραγματικά περιστατικά πού ἀναφέρονται στά παραπάνω κεφάλαια τῆς παρούσας Β καί Γ καί πρέπει νά ἀκυρωθοῦν.

Εἰδικότερα, πρέπει νά γίνουν δεκτά τά ἑξῆς: Ἐγώ ἔχω ἀναγνωρισθεῖ νομίμως καί ἀμετακλήτως ὅτι εἶμαι ὁ νόμιμος καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος (διάταγμα ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου ΦΕΚ 147/14.7.68, ΣτΕ Γ' Τμ. 3803/90, ΣτΕ Ὁλομ. 1028/93, καθολική ἐνδοεκκλησιαστική ἀναγνώρισή μου). Τό «ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησιᾶς», γιά τό ὅποιο, οὔτε κἂν θά ἔπρεπε νά γίνεται λόγος, ἐπειδή δέν ἐπηρεάζει οὔτε τήν πνευματική οὔτε τή διοικητική θέση μου, προκάλεσε, δίχως βάσιμο νομικό λόγο, τή διαφορά πού ἐκθέτω στά κεφάλαια Β5 ἕως Β8, ὅπου, γιά τήν ἀποφυγή ἐπαναλήψεων, ἀναφέρομαι, γιά τήν ὑποστήριξη τοῦ ἀληθοῦς δεδομένου ὅτι δέν ὑπάρχει «ἐπιτίμιο», δέν ὑπάρχει νόμιμη ἀπομάκρυνσή μου ἀπό τή Μητρόπολή μου. Ἐγώ εἶμαι ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Μητροπόλεώς μου, γεγονός πού ἐμποδίζει τήν ἐκλογή τοῦ ὁποιουδήποτε Μητροπολίτου σέ ὁποιοδήποτε τμήμα τῆς Μητροπόλεώς μου.

ii) Οἱ προσβαλλόμενες παραβίασαν τοὺς νόμους καί τοὺς ἱεροὺς κανόνες, πού στηρίζουν τή δική μου κανονικότητα καί τή νομιμότητα στήν ἀναφερθεῖσα Μητρόπολή μου, ἢ ὅποια δέν εἶναι κενή.

Ἀπό πλευρᾶς τῶν καθ' ὧν προβάλλεται ἡ ἐπιχειρηματολογία ὅτι ὑπάρχουν οἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου

2976/96 καί 2979/96, πού ἔκριναν τό θέμα καί ἀπέρριψαν τίς αἰτήσεις μου κατά τοῦ «ἐπιτιμίου» καί τοῦ διατάγματος ἀνακλήσεως τῆς καταστάσεώς μου. Ἀντιτάσσω ὅτι οἱ ἀποφάσεις αὐτές, δέν ἀγνόησαν μόνο τούς νόμους (ἄρθρα 34, 44 Κ.Χ. κλπ), ἀλλά ἀγνόησαν καί τούς Ἱεροῦς Κανόνες καί ἔκριναν δίχως αὐτούς. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων πού ἤδη ἔχω ἐκθέσει, τώρα προβάλλω ὅτι δέν ὑπῆρχε, γιά τό ἀντικείμενο πού κρίθηκε τότε, νόμος, πού νά ἐπέβαλλε στό Δικαστήριο, νά λάβει ὑπ' ὄψη του καί τούς Ἱεροῦς Κανόνες. **Τώρα ὅμως, γιά τήν ἔνδικη ὑπόθεση, ὑπάρχει.** Καί τό Δικαστήριο καλεῖται νά τούς λάβει ὑπ' ὄψη του. Καί αὐτούς πού ὀρίζουν τά τῆς συναινέσεως τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου γιά τήν ἀποκοπή τμήματος τῆς Μητροπόλεώς του πρὸς δημιουργία νέας Μητροπόλεως καί αὐτούς πού ἀναγνωρίζουν τό ποιός εἶναι ὁ κανονικός Μητροπολίτης σέ μία Μητρόπολη, πού, κατά τή νομοθεσία μας, καθίσταται ὁ νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς.

Οἱ παραπάνω ἀποφάσεις ἀσχολήθηκαν μέ τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί τήν ἀνάκληση τοῦ διατάγματος τῆς ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου, πού ἔγινε βάσει αὐτοῦ. Ζήτησα, τότε, μέ τίς αἰτήσεις μου στό ΣτΕ τήν ἀκύρωση καί τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου καί τῆς πράξεως ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος τῆς ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐκπτώσεώς μου. Ἐκδόθηκαν οἱ δύο παραπάνω ἀποφάσεις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου (2976/96 καί 2979/96), οἱ ὁποῖες δέχθηκαν αὐτά πού ἐκθέτω στή σελ. 5 τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς, ὅπου καί τά σχόλια πού τίς συνοδεύουν. Τό Δικαστήριο πρέπει νά θεωρήσει, ἐν ὄψει τῆς συνάφειας ἐκείνης τῆς ὑποθέσεως μέ τήν προκειμένη, ὅτι πρέπει νά ἐπανεξετάσει ἐπὶ τό ὀρθότερο τά ὅσα ἐσφαλμένα κρίθηκαν στίς ὑποθέσεις ἐκεῖνες, διότι δέν πρέπει νά περιέχεται μιά ἐπισήμως χαρακτηρισμένη ὡς ἐσφαλμένη ἀπόφαση στίς δέλτους τῆς νομολογίας τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

Οἱ λόγοι ἀκυρώσεως κατά τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως τότε ἐρευνήθηκαν, ἀλλά τώρα εἶναι ἐρευνητέοι, εἶναι οἱ ἑξῆς: ὅτι ἡ ΔΙΣ πού ἐξέδωσε τήν πράξη τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας δέν εἶχε νόμιμη σύνθεση, διότι σ' αὐτήν ἔπρεπε νά μετέχω καί ἐγώ (ΣτΕ 1028/93), ἀλλά, παρά τό νόμο, δέν κλήθηκα, ὅτι

ἡ ΔΙΣ δέν εἶχε ἐξουσία νά ἐπιβάλει σέ μένα τέτοια ποινή, διότι μόνον τήν ποινή τοῦ ἀφορισμοῦ δικαιοῦται νά μοῦ ἐπιβάλει ἡ ΙΣΙ καί μόνον μετά τήν καθαίρεσή μου, πού οὐδέποτε μοῦ ἐπέβαλε καί μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. 590/77, ὅτι ἡ ΔΙΣ γιά τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτίμιου δέν τήρησε ὁποιαδήποτε διαδικασία, ὅτι παραβίασε τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας καί τό νόμο περί τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἥτοι δέν μέ κάλεσε νά ἀκουσθῶ, δέν μοῦ ἀπέδωσε κατηγορία, δέν αἰτιολόγησε τήν πράξη της, ἐνήργησε καταχρηστικά καί παραβίασε τό δεδουλευμένο πού ἀπέρρεε ἀπό τίς ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ. Ἄν τό Δικαστήριο ἐρευνοῦσε τούς λόγους αὐτούς, ἔπρεπε νά κρίνει ὅτι τό λεγόμενο «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» εἶναι μία ἀνύπαρκτη ποινή, πού παρανόμως ἐπιβλήθηκε εἰς βάρος μου καί οὐδόλως ἐπηρεάζει τή διατήρηση τῆς θέσεως, τήν ὁποίαν ἔχω στήν Ἐκκλησία.

Ὅλα αὐτά, ἡ παραπάνω ἀπόφαση ἔκρινε ὅτι δέν ἀφοροῦν τό Δικαστήριο. Δέν ἐλέγχονται, διότι δέν ἄπτονται ἐλεγχομένης ἀκυρωτικῶς ἐκτελεστῆς πράξεως.

Ἀντί νά κρίνει ὅτι τό ἀφοροῦν, διότι ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή διοικητική θέση μου, ἡ ΣτΕ 2979/96 δέχθηκε, ἀπροσδοκῆτως, τά ἑξῆς:

α) ὅτι ἀναγκαία ἀρνητική προϋπόθεση γιά τήν ἔκδοση τοῦ διατάγματος καταστάσεως τοῦ Μητροπολίτη εἶναι νά μήν ἔχει ἐπιβληθεῖ σ' αὐτόν τό ἐκκλησιαστικό ἐπιτίμιο αὐτό,

β) ὅτι κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ν. 590/77, ἡ ἀπόκτηση, καθώς καί ἡ διατήρηση τοῦ ἀξιώματος τοῦ Μητροπολίτη προϋποθέτει τήν ἐκκλησιολογική ἱκανότητα τοῦ φορέα νά ἀσκεῖ τά πνευματικά του καθήκοντα καί νά μήν εἶναι ἀκοινώνητος,

γ) ὅτι ὁ νόμος δέν ἀνέχεται νά ἐξακολουθεῖ νά ἀσκεῖ τά διοικητικά καθήκοντα μητροπολίτη πρόσωπο πού εἶναι ἀκοινώνητο,

δ) ὅτι ὅταν ὁ Μητροπολίτης καταστεῖ ἀκοινώνητος πρέπει ἡ πολιτεία νά τόν παύσει ἀπό τά διοικητικά του καθήκοντα καί ἡ διοίκηση ὑποχρεοῦται κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ν. 590/77 νά καταργήσει τήν ἰσχύ τοῦ διατάγματος μέ τό ὁποῖο καταστάθηκε ὁ Μητροπολίτης,

ε) ότι η διαδικασία όπως την όριζει το άρθρο 26, είναι αυτοτελής υπόχρεωση της Πολιτείας και δεν συναρτάται, άλλως είναι άσχετη προς την πειθαρχική διαδικασία του άρθρου 23 του ν. 5383/32,

στ) ότι ο λόγος ακυρώσεως εκ του ότι έπρεπε να προηγηθεί του προσβαλλομένου π.δ. ή έκδοση σχετικής αποφάσεως της ΙΣΙ είναι αβάσιμος, γιατί η έκδοση του προσβαλλομένου διατάγματος ήταν αυτοτελής υπόχρεωση της Πολιτείας, μετά την επιβολή του επιτίμιου της άκοινωνησίας και

ζ) ότι ο τύπος της προηγουμένης άκροάσεως κατά το άρθρο 20 παρ. 2 του συντάγματος δεν ήταν υποχρεωτικός, διότι δεν υπήρχε στάδιο άκροάσεως, αφού, τό έκκλησιαστικό επιτίμιο της άκοινωνησίας είναι, λόγω της φύσεώς του, πράξη της Έκκλησίας ανέλεγκτη από την Πολιτεία και από μόνη την από μέρους της Έκκλησίας επιβολή του επιτίμιου της άκοινωνησίας, ή Πολιτεία είχε νόμιμη υπόχρεωση (26 ν. 590/77) να εκδόσει τό προσβαλλόμενο π.δ.

Ανεξάρτητα από την 9/97 απόφαση του Δικαστηρίου του άρθρου 99 του Συντάγματος, πού είπε ότι αυτά τά παραπάνω πού δέχθηκε ή ΣτΕ 2979/96 είναι έσφαλμένα, παρατηρώ και τά έξης: Ναί μέν τό «επιτίμιο άκοινωνησίας» κρίθηκε ότι είναι μή εκτελεστή διοικητική πράξη (πνευματική πράξη) και γι' αυτό δεν έλέγχθηκε, αλλά, ανεπιτρέπτως, αφού δεν την έρεύνισε, τή θεώρησε δεδομένη αυτή την ανέλεγκτη πράξη και την έθεσε θεμέλιο στήριξης του διατάγματος!

Μετά τά παραπάνω ή θέση ή δική μου στην Έκκλησία είναι δεδομένη. Εγώ είμαι ό Κανονικός Μητροπολίτης της Ίερās Μητροπόλεως Άττικής και Μεγαρίδος, διότι ούδέποτε άπώλεσα την κανονικότητά μου και τοϋτο ούδείς τό ήλεγξε και ούδείς τό έκρινε άνακριβές, ή δέ διοίκηση της Μητροπόλεως μου μου αφαιρέθηκε άπλως βία και όχι νόμιμα, συνεπεία και της 2979/96 έσφαλμένης αποφάσεως. Η «Μητρόπολη», συνεπώς, για την όποία έξελέγη και καταστάθηκε ό άνωτέρω, δεν είναι κενή.

iii) Έφαρμογή των Ίερών Κανόνων, των αναφερομένων στο έδω ένδικο θέμα, ως νόμων του Κράτους.

Στήν προκειμένη υπόθεση, όμως, τό Δικαστήριο είναι υποχρε-

ωμένο να ερευνήσει και να εφαρμόσει, ως κανόνες του πολιτειακού νόμου, τους Ιερούς Κανόνες, τους οποίους αναφέρω στην παραπάνω σελίδα 2 του δικογράφου αυτού, διότι τό προβλέπει ο νόμος, ο ίδιος ο Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας. Διότι πρέπει να κριθεί ότι εγώ είμαι ο Κανονικός Μητροπολίτης της Ιερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, πού έχω τό δικαίωμα (όπως μου τό αναγνωρίζει, ἄλλωστε, τώρα, ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία) να συναινῶ ἢ ὄχι στό διαμελισμό τῆς Μητροπόλεώς μου. Ο ίδιος ο νόμος ανάγει τους Ιερούς Κανόνες αυτούς σε επίπεδο νομοθετικῶν διατάξεων. Τούς καθιστᾷ ἰσοδύναμους μέ τό περιεχόμενό του. Πρέπει, λοιπόν, να ερευνηθεῖ, βάσει τῶν Ιερῶν Κανόνων αὐτῶν (ἐδῶ ἐχόντων ἰσχύ νόμων), τό θέμα τῆς κανονικότητος τῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή θέσῃ μου καί να κριθοῦν οἱ λόγοι τῆς αἰτήσεώς μου, οἱ ὅποιοι, δέν ερευνήθηκαν μέ τήν 2976/96 ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας, ἡ ὁποία, ὅπως ἐλέχθη, θεμελίωσε τήν 2979/96 ἀπόφαση τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου, πού ἔκρινε τά ὅσα ἐξέθεσα παραπάνω.

Πράγματι ἡ ποινή τοῦ «ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας», ἄν καί θεμελίωσε τό διάταγμα ἄρσεως τῆς καταστάσεώς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, οὐδέποτε ερευνήθηκε, ἐάν ἐπιβλήθηκε κανονικά καί νόμιμα, οὐδέποτε ερευνήθηκε ἐάν ἀποτελεῖ βάση ἐπαρκή γιά τή στήριξη διατάγματος ἐκπτώσεώς μου, γι' αὐτό ἐπιβάλλεται να ερευνηθεῖ τώρα, ἐπειδή τό καλεῖ ἡ φύση τῶν ἤδη προσβαλλομένων πράξεων καί ὁ ρητός ὁρισμός τοῦ ἄρθρου 11.2 τοῦ Ν. 590/77 («ὡς οἱ Ἱεροί Κανόνες διακελεύουν»). Μετά τή δικαστική διάγνωση ὅτι ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐνήργησε καί ἀντικανονικά καί παράνομα ἐπιβάλλοντας τό ἐπιτίμιο τοῦτο, πρέπει να γίνει δεκτό ὅτι δέν ὑπάρχει εἰς βάρος μου «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί δέν ὑπάρχει νόμιμη πράξη διοικητικῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή θέσῃ μου, γι' αὐτό δέ τό λόγο εἶναι βέβαιο ὅτι εγώ εἶμαι ἐκεῖνος πού «ὀρίζω τοὺς πιστοὺς» τῆς Ἐπισκοπῆς μου, ἔστω καί μόνον πνευματικά, ὅπερ καί μόνον ἀρκεῖ γιά να έχω τό δικαίωμα να συναινῶ ἢ ὄχι στόν ἵδρυση νέων Μητροπόλεων ἐπὶ συγκεκριμένων ἐδαφῶν τῆς διαποικισμένης ἀπό ἐμένα ἐπαρχίας.

Τά παραπάνω ζητήματα, ερευνώμενα τώρα ὑπό τό πρίσμα τῆς

προκειμένης υποθέσεως καί κατά τό νομικό περιεχόμενο τῶν κανονικῶν διατάξεων, πού παρέθεσα στή σελ. 2 τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς καί τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τῶν ἄρθρων 4θ, 6.3β, 44 τοῦ Ν. 590/77 καί τῶν ἄρθρων 143 κ.έ καί τοῦ συνόλου τῆς διαδικασίας τοῦ Ν. 5383/32, σέ συνδυασμό πρός τίς διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ΟΔ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, πού δέν ἀντιλαμβάνονται καταδίκη Ἐπισκόπου σέ «ἀκοινωνησία» ἢ σέ ὁποιαδήποτε «ποινή», δίχως κατηγορία, δίχως τριπλή πρόσκλησή του γιά νά ἀπολογηθεῖ κλπ, δίχως δίκη δηλαδή, κατά τίς σύγχρονες νομικές, περί ἐκκλησιαστικῶν δικῶν, διατάξεις.

Ὅλα τά παραπάνω, ἀποδεικνυομένου ὅτι τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» οὔτε κανονικά, οὔτε νόμιμα ἐπιβλήθηκε, οὔτε ἔχει τήν ἐμβέλεια (θεμελίωση διατάγματος ἐκπτώσεως), πού τοῦ ἀποδόθηκε, ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἐγώ συνεχίζω νά εἶμαι ὁ Κανονικός καί Νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ἀφοῦ οἱ κατατμήσεις της καί οἱ εἰσχωρήσεις τρίτων ὡς Μητροπολιτῶν στά τμήματά της δέν ἔχουν οὔτε κανονικές οὔτε ἔννομες συνέπειες. Εἶναι ἀπλῶς πράξεις καταλήψεως ἀλλοτρίας ἐπισκοπῆς. Ὅπου ὁ νόμος ἀναφέρεται σέ κανονικά δικαιώματα, ἀναφέρεται στά δικαιώματα τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου, καί ὄχι στά τοῦ βιαίως εἰσχωρήσαντος. Ἐμένα, ἄλλωστε, ἡ ἴδια ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀείποτε μέ θεωρεῖ ὡς «Κανονικό Μητροπολίτη» καί μάλιστα μέ θετική αὐτῆς ἐνέργεια ἀναγνωρίζει τήν κανονικότητά μου. Δεῖτε π.χ. τήν ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, τή ληφθεῖσα σέ «ἐπίσημη τακτική συνεδρία τοῦ Ἀνωτάτου Ὁργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Β φύλλον Ι, Σφραγίς, Ὑπογραφή ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος), «περί ἄρσεως τῶν ἐπιτιμίων τῶν ἐπιβληθέντων εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας πρώην Ἀττικῆς Νικόδημον καί πρώην Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνον». Αὕτη καί μόνον ἡ προσφώνηση ἀποδεικνύει ὅτι καί τό ἐπίσημο Ἀνώτατο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ὁργανο ἐπισήμως ἀναγνωρίζει τήν «κανονικότητά» μου, ἡ ὁποία δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση, ἀφοῦ ὁ ἀποκαλούμενος ἀπό τήν ΙΣΙ «Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης» δέν εἶναι δυνατόν νά μήν εἶναι «Κανονικός».

Τά τῆς διοικήσεως τῆς Μητροπόλεώς μου, ὅπως ἐλέχθη, βιαίως καί ἐσφαλμένως μοῦ ἔχουν ἀφαιρεθεῖ, ἀλλά ἡ παραμένουσα Κανονικότητά μου, ἡ ἀνεξίτηλη, μοῦ παρέχει τήν κανονική καί ἀναφαίρετη ἐξουσία, νά διακρατῶ γιά τόν ἑαυτό μου τό δικαίωμα, ἐν ὅσῳ βρίσκομαι στή ζωή, νά δόσω ἢ νά μή δόσω τή συναίνεσή μου στή διαίρεση τῆς Μητροπόλεώς μου, «ὡς οἱ ἱεροί κανόνες διακελεύουν». Δίχως τή συναίνεσή μου δέν ὑπάρχει νέα Μητρόπολη. Ἄλλως παραβιάζονται οἱ Ἱεροί Κανόνες, πού ὁ νόμος τοῦς θέλει, στήν περίπτωση αὐτή νά ἐφαρμοσθοῦν. Καί οἱ Ἱεροί Κανόνες θέλουν ἡ συναίνεση νά προέρχεται ἀπό τόν Κανονικό Μητροπολίτη, πού, ἐν προκειμένῳ, εἶμαι ἐγώ. Ἀλλωστε ἀπό ἐμένα τό ζητεῖ, τώρα, ἡ Ἐκκλησία, ἔστω καί ὑπό μορφή ἀνεπιτρέπτου συναλλαγῆς, «ἄρσης τοῦ ἐπιτιμίου ἐναντι συναίνεσης» ! Δέν τό ζητεῖ ἀπό ὁποιονδήποτε ἄλλον. Διότι, τό γεγονός ὅτι μοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει, βία, δίχως κανονική καί δίχως νόμιμη διαδικασία, τά διοικητικά μου καθήκοντα, τό γνωρίζουν καί οἱ τῆς Ἐκκλησίας κρατοῦντες, οὐδόλως μοῦ στερεῖ τό δικαίωμα νά ἔχω τίς ὅποιες ἀρμοδιότητες μοῦ παρέχουν οἱ Ἱεροί Κανόνες.

iv) Ὁ νόμος 3822/16.2.10 δέν τροποποίησε τόν Καταστατικό Χάρτη. Ὁ νόμος 590/77 ἔπρεπε νά τηρηθεῖ μέ ἀκρίβεια.

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ἡ διάταξη τοῦ ἀρθρου 11.2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι θεμελιώδης καί ἀποτελεῖ βασική ἀρχή αὐστηρῶς τηρητέα, γιά τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως, ἡ ἐφαρμογή τῶν, γιά τήν προκειμένη περίπτωση ἀναφερθέντων Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ Ἱεροί Κανόνες αὐτοί ἐξομοιοῦνται ἀπό ἀπόψεως τυπικῆς ἰσχύος μέ τόν Καταστατικό Χάρτη (βασικό νομοθέτημα) καί, συνεπῶς, κάθε νέος νόμος, πού προβλέπει τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως δέν δύναται νά ἀφίσταται τῆς βασικῆς αὐτῆς ρυθμίσεως, πού προβλέπεται στόν Καταστατικό Χάρτη. Τό μόνο πού μπορεῖ νά πράττει ὁ νόμος, εἶναι νά προβλέπει τήν ἵδρυση κάποιας νέας Μητροπόλεως, κατά τά λοιπά ὅμως (διαδικασία κλπ) ἰσχύουν τά προβλεπόμενα στόν Καταστατικό Χάρτη. Ἄν ὁ νόμος θέλει νά ἀποκλίνει ἀπό τά ὀριζόμενα στό βασικό νομοθέτημα (τόν Καταστατικό Χάρτη) πρέπει νά τό ἀναφέρει ρητῶς. Ἄν δέν τό ἀνα-

φέρει, ο ειδικός αυτός νόμος πρέπει να ερμηνεύεται, κατά τα γνωστά επί του θέματος της «ερμηνείας των νόμων κατά τρόπο σύμφωνο προς το Σύνταγμα» (Verfassungskonforme Auslegung des Gesetzes) (για να μην κηρύσσονται αντισυνταγματικοί), με σύμφωνον προς τις διατάξεις του βασικού νόμου (έδω Καταστατικού Χάρτου) ερμηνεία του νόμου αυτού.

Στήν προκειμένη περίπτωση ο ν. 3822/16.2.2010 δέ θέσπισε παρέκκλιση από τον τρόπο που προβλέπει ο Καταστατικός Χάρτης για την ίδρυση Μητροπόλεων («ως οι Ίεροι Κανόνες διακελεύουν»). Για την ίδρυση, συνεπώς, των Μητροπόλεων του νόμου αυτού έπρεπε να τηρηθούν όλες οι προϋποθέσεις του Καταστατικού Χάρτου, όπως ισχύει, δηλαδή έπρεπε να δοθεί και η συναίνεση του κανονικά διαποιμαίνοντος την Μητρόπολη, από της οποίας αποσπώνται τα τμήματα, Μητροπολίτου.

Έξ άλλου, την ως άνω έρμηνεία των νέων νόμων, με τους οποίους ιδρύονται νέες Μητροπόλεις, αναγνωρίζει ουσιαστικά ρητά και ο Καταστατικός Χάρτης, ο οποίος αναφέρει ότι οι νέες Μητροπόλεις ιδρύονται με μεταγενέστερους νόμους και, εν όψει τούτου, ότι δηλαδή θα υπάρξουν νέοι νόμοι, όρίζει (11.2) ότι πρέπει να υπάρχει απόφαση της ΙΣΙ κατά τα όριζόμενα στους Ίερούς Κανόνες («ως οι Ίεροι Κανόνες διακελεύουν»). Αν, συνεπώς, ο νέος νόμος ούδέν προβλέπει, αν δέν τροποποιεί, δηλαδή, τον Καταστατικό Χάρτη, εφαρμόζονται τα προβλεπόμενα στον Καταστατικό Χάρτη, δηλαδή απαιτείται συναίνεση του κανονικά διαποιμαίνοντος κλπ επισκόπου και είναι αυτονόητο ότι ο επίσκοπος αυτός πρέπει να είναι ο κανονικός, επίσης, δηλαδή, εκλεγείς, κατασταθείς και ύφιστάμενος «ως οι Ίεροι Κανόνες διακελεύουν».

Πράγματι, στην έδω συγκεκριμένη περίπτωση ούδέν προβλέπει ο ν. 3822/16.2.10, γι' αυτό έπρεπε να εφαρμοσθεί η διαδικασία του Καταστατικού Χάρτου, η οποία όμως δέν εφαρμόσθηκε και, ως εκ τούτου, οι επί του νόμου τούτου στηριχθείσες ένδικες πράξεις είναι άκυρωτές.

ν) Αντισυνταγματικότητα του νόμου 3822/16.2.10.

Τίθεται, όμως, και θέμα αντισυνταγματικότητας του παραπάνω

νόμου, διότι ο νόμος αυτός, δίχως την αναφορά του στις προϋποθέσεις των Ιερών Κανόνων για την έκδοσή του, παραβιάζει το άρθρο 3 του Συντάγματος και συγκεκριμένα τις περί συγκροτήσεως της ΙΣΙ και της ΔΙΣ διατάξεις.

Κατά το άρθρο αυτό του Συντάγματος, η Ορθόδοξος Εκκλησία της Ελλάδος «τηρεί απαρασαλεύτως τους Ιερούς Αποστολικούς και Συνοδικούς Κανόνες», και ανεξαρτήτως άλλων, όπως ούτως ή άλλως τηρεί, κατά συνταγματική επιταγή, τους Ιερούς Κανόνες που αναφέρονται στη συναίνεση του επίσκοπου, του διαποιμαίνοντος την επαρχία, από την οποία προορίζεται να αποκοπεί, προς διαποίμανση από άλλον επίσκοπο, τμήμα της επισκοπικής του περιφέρειας και όπως ούτως ή άλλως τηρεί τους Ιερούς Κανόνες που αναφέρονται στην κανονικότητα του έχοντος το δικαίωμα της συναινεσεως επίσκοπου.

Ταυτοχρόνως από το ίδιο άρθρο το Σύνταγμα αναθέτει τη διοίκηση της Εκκλησίας στην ΙΣΙ και στη ΔΙΣ, συγκροτούμενων «ως ο Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας ορίζει».

Από τα παραπάνω παρέπεται ότι, όταν, παραβιαζομένων των Ιερών Κανόνων και του Καταστατικού Χάρτου (άρθρα 11.2, 34, 44 κλπ), ιδρύονται νέες Μητροπόλεις και αυξάνεται ο αριθμός των Μητροπολιτών της Εκκλησίας της Ελλάδος, παραλλάσσεται αντισυνταγματικώς και η συγκρότηση και της ΙΣΙ και της ΔΙΣ, των Ανωτάτων διοικητικών και πνευματικών Σωμάτων της Εκκλησίας, των οποίων τη συγκρότηση, η συνταγματική διάταξη, την αναθέτει στον Καταστατικό Χάρτη της Εκκλησίας, που έπρεπε να εφαρμοσθεί απαρέγκλιτα, αλλά δεν εφαρμόσθηκε.

Ο νόμος 3822/16.2.10 είναι αντισυνταγματικός. Οί προσβαλλόμενες στηρίχθηκαν σε αντισυνταγματικό νόμο.

vi) Λοιπές παραβάσεις του άρθρου 11 παρ. 2 Ν. 590/77.

Κατά την αιτιολογική έκθεση στο σχέδιο νόμου «Ίδρυση νέων Ιερών Μητροπόλεων και άλλες διατάξεις» «Η διαρκής Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος στην πρόταση που υπέβαλε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 9 παρ. 2 και 11 παρ. 2 του ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος» πρότεινε, τη διαίρεση της Ιεράς Μητροπόλεως Αττικής σε δύο νέες Μητροπόλεις...».

Επισημαίνεται ότι, κατά τό άρθρο 11 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77, οἱ ἀποφάσεις, γιά τόν καθορισμό τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας, τῆς ὀνομασίας καί τῶν ἐδρῶν τῶν Μητροπόλεων, δέν ἀνατίθενται στή ΔΙΣ, ἀλλά στήν ΙΣΙ. Ἡ ἀνάμειξη τῆς ΔΙΣ καί ἡ ὑποκατάσταση ἀπό αὐτήν τῆς ΙΣΙ, δέν καλύπτει τά ὅσα ὀρίζει ἡ παραπάνω νομική διάταξη, διότι αὐτή ἀξιῶνει α) ἀπόφαση, ἡ ὁποία δέν ἐκδόθηκε, ὅχι δέ ἀπλῶς πρόταση, ἡ ὁποία φέρεται ὅτι ἐκδόθηκε, β) ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ καί ὅχι τῆς ΔΙΣ, διότι αὐτή ἡ διάταξη εἶναι εἰδική καί δέν περιλήφθηκε στίς ἀρμοδιότητες τοῦ άρθρου 4 τοῦ ἴδιου νόμου, τίς ὁποῖες, πλὴν τῶν κατονομαζομένων ἐξαιρέσεων, ἐξουσιοδοτεῖται, ἀπό τό άρθρο 9 παρ. 2 τοῦ ν. 590/77, νά ἀσκεῖ καί ἡ ΔΙΣ, κατά τοὺς χρόνους πού δέν συνεδριάζει ἡ ΙΣΙ, γ) τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιά τοὺς ὁποῖους δέν ἀναφέρεται στήν πρόταση ὅτι τηρήθηκαν καί εἰδικότερα ὅτι τηρήθηκαν οἱ ὑποχρεωτικοί ἐκ τοῦ νόμου Ἱεροί Κανόνες, πού ἐπιβάλλουν τήν προγενεστέρα συναίνεση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατά τά παραπάνω ἀναφερόμενα καί δ) δημοσίευση τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία δημοσίευση δέν προκύπτει ὅτι ἔγινε καί δέν ἔγινε.

Οὕτε ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ νόμου 3822/10 προκύπτει ὅτι τηρήθηκαν οἱ παραπάνω ἀξιῶσεις τοῦ νόμου.

Ἀντίθετα, προκύπτει ὅτι, γιά τίς ἀναφερθεῖσες αἰτίες, ἡ Μητρόπολη, στήν ὁποία ἔγινε ἡ ἐνδική ἐκλογή, τοποθέτηση, ἀναγνώριση καί κατάσταση τοῦ ἀναφερομένου Ἀρχιμανδρίτου ὡς Μητροπολίτου, δέν ἰδρύθηκε νόμιμα, ἀφοῦ, περαιτέρω τῶν παραπάνω, ἀπό τήν αἰτιολογική ἐκθεση καί ἀπό τό περιεχόμενο τοῦ νομοσχεδίου πού ψηφίσθηκε ὡς νόμος καί ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ νόμου, δέν προκύπτει ποιοῦ ἀρμόδιο ὄργανο, πότε καί πῶς καθόρισε τήν ἐδαφική περιφέρεια, τήν ὀνομασία καί τίς ἑδρες τῶν Μητροπόλεων, ὑπάρχει, συνεπῶς, εὐθεία παράβαση τοῦ νόμου, πού καθιστᾷ τίς προσβαλλόμενες πράξεις ἀκυρωτέες.

Παραβιάσθηκε, συνεπῶς, ὡς πρὸς τήν ἐκδοση τῶν προσβαλλομένων, γιά ὅλους τοὺς παραπάνω λόγους, πολλαπλῶς, τό Σύνταγμα καί ὁ Νόμος καί πρέπει οἱ προσβαλλόμενες νά ἀκυρωθοῦν.

II. ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ,
ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ,
ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΡΧΩΝ

Οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν ἔχουν τοὺς λόγους τοὺς νὰ μὴν ἐπιθυμοῦν τὴν ἐπιστροφή μου στὴν Ἱεραρχία. Μὲ τὴ σύμπραξη τῆς Πολιτείας, πού, γιὰ τοὺς δικούς της λόγους, δὲν ἀρνεῖται τέτοιου εἶδους ἐξυπηρετήσεις τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μέ κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου, μέ μόνο «τέχνασμα» τὸ «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας», μέ τὸ νόημα καὶ τίς συνέπειες πού τοῦ προσέδωσε ἡ Διοίκηση καὶ ἡ «ἐσφαλμένη» ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας. Αὐτό τὸ «ἐπιτίμιο», πού ἐπιμελοῦνται νὰ τὸ διατηροῦν, διότι μόνο σ' αὐτό στηρίζουν τὴν ἀντιπαλότητά τους ἐναντίον μου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι πλευρά πιέζονται γιὰ τὴν ἄρση αὐτοῦ, διότι ἡ ἐπιμονή τους, γιὰ τὴ διατήρησή του, τοὺς ἔχει ἐκθέσει καθοριστικά στὶς συνειδήσεις τῶν σκεπτομένων πιστῶν, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν καὶ κρίνουν τίς ἐνέργειες καὶ τίς μεθοδεύσεις τους, ὥστε νὰ συντηροῦν μέ ὑπαιτιότητά τους τὸ χρονίζον καὶ βλαπτικότατο «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα». Γιὰ νὰ μὴν μοῦ ἄρουν, λοιπόν, τὸ ἐπιτίμιο καὶ τυχόν καταφύγω στὴ Διοίκηση καὶ ζητήσω, λόγῳ τῆς ἄρσεως, τὴν ἀνάκληση τοῦ διατάγματος ἀπομακρύνσεώς μου ἀπὸ τὴ θέση μου, κατέστρωσαν τούτη τὴ μέθοδο: Διέλυσαν κυριολεκτικά, μέ δεύτερη κατάτμηση τῆ Μητροπόλός μου, σὲ τέσσερες ἤδη Μητροπόλεις, ὥστε νὰ μὴ μείνει τίποτε ἀπὸ τὴν παλαιὰ περιφέρειά της καὶ οὔτε λέξη ἀπὸ τὸν παλαιό τίτλο της, τὴν ἐξαφάνισαν καί, ἀμέσως μετά, ἀνακάλεσαν τὸ «ἐπιτίμιο», μέ τὸν ὅρο νὰ ζητήσουν, ἁζημίως, τὴ συναίνεσή μου, πού ὄντως τὴν ἔχουν ἀνάγκη, γιὰ νὰ συμπορευθοῦν, κατὰ τὴν ἀποψή τους (ἂν εἶναι δυνατόν νὰ συμπορευθοῦν τώρα, μετά 36 χρόνια ἀντικανονικῶν πληγμάτων, πού συνεχῶς μοῦ καταφέρουν) μέ τὴν κανονικὴ τάξη.

Από τά ὅσα ἐκθέτω στὰ παραπάνω κεφάλαια Β καί Γ τῆς αἰτήσεώς μου, ἀναδεικνύονται ὅλες οἱ εἰς βάρος μου πράξεις τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού μέ κρατοῦν σέ κανονική ἀγωνία γιά τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας στό μέλλον καί κατ' ἐλάχιστο γιά τό πρόσωπό μου καί, ἤδη, ἀφοῦ πέρασαν 36 χρόνια σκληρᾶς καί, κυρίως, ἀναιτίου, δοκιμασίας μου, μοῦ ζητεῖ ἡ ΙΣΙ νά ἀποδεχθῶ ὅτι τά πάντα καλῶς ἔγιναν εἰς βάρος μου, γιά νά ἐφαρμόσω τούς ὅρους τῆς πράξεώς της «ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου». Ὅτι δηλαδή καλῶς ἔγινε: α) Ἡ σύμπραξή της μέ τό καθεστῶς τῶν συντακτικῶν πράξεων γιά νά ἐπιτύχει τήν μέσῳ αὐτῶν ἔκπτωσή μου ἀπό τή θέση μου, ὅπως καί ἔγινε, δίχως νόμιμο καί κανονικό λόγο καί δίχως νά μοῦ παρέχεται δικαίωμα προσφυγῆς στή Δικαιοσύνη (ἀπαράδεκτο), β) ἡ ἄρνησή της νά μέ ὑποβάλει σέ ἐκκλησιαστική δίκη, ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι δέν μέ βάρυνε οὔτε ἡ ἐλάχιστη κατηγορία καί συνεπῶς δέν μπορούσε νά ἐπιτύχει τήν ἐξόντωσή μου μέσῳ αὐτῆς τῆς μόνης νομίμου ὁδοῦ, γ) ἡ ἄρνησή της νά συμμορφωθεῖ πρὸς τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού εἶχαν ἀποκαταστήσει καί τοὺς λοιπούς συνειράρχες μου καί ἐμένα, δ) ἡ ἐφεύρεση καί ἡ ἐφαρμογή τοῦ «ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας» καί ἡ παρουσίασή του, ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο, στόν Ὑπουργό Δικαιοσύνης ὡς νομίμου λόγου γιά νά ἐκδόσει βάσει αὐτοῦ διάταγμα νέας ἐκπτώσεώς μου, ε) ἡ μετάθεση (παρά τήν ἀπαγόρευση τοῦ μεταθετοῦ) Μητροπολίτου ἀπό τή Ζάκυνθο, μέ πλαστά ψηφοδέλτια, στή Μητρόπολή μου, πού εἶχε τό Μητροπολίτη της καί, ἀσφαλῶς, δέν ἦταν κενή, στ) ὁ αὐθαίρετος καί βίαιος τρόπος τῆς ἐνθρονίσεώς του στή Μητρόπολή μου, δίχως διάταγμα, μέ δεδομένη τήν ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ (σέ Συμβούλιο), πού ἀνέστελλε τήν ἐκτέλεση τῆς πράξεως τοποθετήσεώς του στή θέση μου, ζ) ἡ ἀνοχή ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτη αὐτοῦ καί οἱ πράξεις του, πού ὀδήγησαν μόνον τά πολιτειακά δικαστήρια νά τόν καταδικάσουν, ὄχι τά ἐκκλησιαστικά, η) ἡ ἀπόσπαση ἀπό τή Μητρόπολή μου τῶν δύο Μητροπόλεων Μεσογαίας καί Μεγάρων καί ἐπὶ δεύτερη φορά ὁ διαμελισμός τοῦ τμήματός της, πού ἀπέμεινε, σέ δύο Μητροπόλεις Κηφισιάς κλπ καί Ἰλίου κλπ, δίχως τήν ἐπιβαλλόμενη κανονική καί νόμιμη συναίνεσή μου, θ) ἡ ἐκλογή στίς

νέες αυτές Μητροπόλεις νέων Μητροπολιτών και η πλήρης αγνόησή μου ως προς τό, ένεκα της μή συναινέσεώς μου, παράνομο της συστάσεως των Μητροπόλεων αυτών και τό νομικό αδύνατο της πληρώσεώς τους μέ νέους Μητροπολίτες, τέλος δέ 1) η προσχηματική, τήν έπομένη των εκλογών, και ένώ η Μητρόπολή μου είχε καταληφθεϊ από τέσσερες αντικανονικούς και παρανόμους Μητροπολίτες, ανάκληση του «έπιτιμίου», προς ανταλλαγή αυτής της «φιλόφρονος» παραχωρήσεως της «αγάπης της Ιεραρχίας» μέ τήν αναζητούμένη έναγωνίως έγκριση εκ μέρους μου του διαμελισμού και του απορφανισμού της Μητροπόλεώς μου.

Όλα αυτά τά γεγονότα, πού έσφράγισαν τά 36 χρόνια της δοκιμασίας μου, συγκλίνουν στο συμπέρασμα ότι αυτά πού έπιστρατεύθηκαν έναντίον μου, μεταξύ των οποίων και οί τελευταίες της σειράς των αντικανονικοτήτων και παρανομιών προσβαλλόμενες πράξεις, είναι προϊόντα των άπαραδέκτων μεθοδεύσεων πού μετέρχεται η διοίκηση της Έκκλησίας εις βάρος μου (άληθώς εις βάρος της εκκλησιαστικής τάξεως), δήθεν νομίμως, δήθεν «γιά τήν καλύτερη έξυπνέτηση των ποιμαντικών και λατρευτικών αναγκών των πιστών»! άληθώς όμως γιά σκοπό διαφορετικό από αυτόν πού φαίνεται ότι επιδιώκει, γιά νά μου στερήσει κάθε σχέση μου μέ τή Μητρόπολή μου και γιά νά περιέλθει αυτή ολοκληρωτικά σέ πρόσωπα προεπιλεγμένα και «ήμέτερα».

Είναι προφανές ότι τά γεγονότα πού έκτυλίχθηκαν κατά του προσώπου μου, όπως, μέ κάθε ακρίβεια, αναφέρθηκαν, συνιστούν κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Διοικήσεως της Έκκλησίας και της Πολιτείας, εις βάρος του προσώπου μου, αλλά και παράβαση των αρχών της χρη-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ιδιοκτήτης - Έκδότης

ο Μητροπολίτης

Αττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αύλων Αττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ιωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

στῆς διοικήσεως, ἔτι δέ καί παράβασι τῶν γενικῶν τοῦ δικαίου ἀρχῶν, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους καί τοῦ τρόπου τῶν διώξεών μου καί συνεπῶς οἱ προσβαλλόμενες, πρέπει καί γιά τοὺς λόγους αὐτοὺς νά ἀκυρωθοῦν.

III. ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΟΥΣΙΩΔΟΥΣ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Βεβαίως ἡ ἀναφερομένη παραπάνω στό κεφάλαιο Β5 ἀπόφασι 2979/96 εἶναι ἀπόφασι καί ἰδρύει δεδικασμένο. Ἀναδεικνύει ἓνα ἀνύπαρκτο θέμα σέ ἀληθινό. Ὅμως τό δεδικασμένο ἀντί ἀληθείας ἔχεται, δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια τό δεδικασμένο. Πολλῶ μάλλον ὅταν τό βεβαιώνει, ὅτι δέν ἀληθεύει ἡ ἀπόφασι, ἓνα Δικαστήριο, τό τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Συντάγματος, πού ἔλεγξε τή δικαστική κρίσι τῶν μελῶν τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ. Ὑπάρχει, γι' αὐτό, ἓνα θέμα ἀποκαταστάσεως τῆς ἀληθείας σέ αὐτή τήν ὑπόθεσι. Καί θά ἔλθει μέ βεβαιότητα ἡ ὥρα αὐτῆς τῆς ἀποκαταστάσεως. Καί παρέχεται, τώρα, ἡ εὐκαιρία αὐτή, μέ τήν προκειμένη διαφορά. Ἡ ὁποία βέβαια ἐκτείνεται πέραν τοῦ πεδίου τοῦ παραπάνω δεδικασμένου. Καί θά ὑποχρεώσει τό Δικαστήριο σέ ἔρευνα. Στήν ἔρευνα τοῦ κατά πόσον τῆς διαιρέσεως τῆς Μητροπόλεώς μου προηγήθηκε ἡ ἀναγκαία διαδικασία (συναίνεσι τοῦ οἰκείου ἱεράρχου), ὅπως αὐτό τό διακελεύουν οἱ Ἱεροί Κανόνες. Οἱ ἀναφερθέντες Ἱεροί Κανόνες. Καί στήν ἔρευνα τοῦ ποῖος εἶναι ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης κατά τοὺς Ἱερούς Κανόνες. Εἶναι αὐτός πού ἐκλέχθηκε κανονικά καί ἀναγνωρίσθηκε κανονικά καί ποιμαίνει κανονικά τή Μητρόπολή του, ἔστω καί ἂν τοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ διοίκησή της μέσῳ τοῦ ἀντικανονικοῦ καί παρανόμου ἐπιτιμίου καί τῆς, παραδεγεμένης καί ἀναντίρρητα ἐσφαλμένης ἀποφάσεως, ἥ εἶναι οἱ ἀντικανονικοί καί παράνομοι εἰσβολεῖς στό θρόνο του, πού διέγραψαν τή διαδρομή τῆς ἱστορίας τους, ἐπιχειρήσαντες ἀνεπιτυχῶς καί ἀποτυχόντες παταγωδῶς νά ποιάνουν τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς τῆς διακονίας μου; Ἀναμφιβόλως, ἐγώ, πού ἔχω ἀλώβητα τά πνευματικά μου δικαιώματα στή Μητρόπολή μου, ἔχω καί τό δικαίωμα νά συναινέσω στή διάσπασή της, ἐάν

κρίνω ὅτι αὐτό εἶναι τό συμφέρον τοῦ πνευματικά ποιμαινομένου λαοῦ. Πράγμα πού ἀναγνώρισε ρητά ἡ Ἐκκλησία καί μοῦ ζήτησε τή συναίνεσή μου μέ τήν πράξη τῆς ἄρσης τοῦ ἐπιτιμίου. Καί σημειώνω ἐδῶ ὅτι δέν εἶναι τό συμφέρον τοῦ λαοῦ αὐτό τό τυπικό καί οὐδό-
λως οὐσιαστικό, πού λέγει ἡ εἰσηγητική ἐκθεση τοῦ νόμου γιά τή διχοτόμηση τῆς Μητροπόλεώς μου «ἡ προτεινομένη διαίρεση κρίνεται ἀναγκαία γιά τήν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν τῆς ὑφιστάμενης σήμερα Μητροπόλεως». Μετά τήν ἐγκατάλειψή της ἐπὶ 36 χρόνια «εἰς τήν τύχην της», τώρα σκέφθηκαν τήν «καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν της».

Κατόπιν τῶν παραπάνω, ἀφοῦ ἐγώ δέν συνήνεσα, οὔτε δέ καί ἄλλος, ἔστω καί μή ἔχων δικαίωμα, συνήνεσε – καί ἂν συνήνεσε, ἄνευ ἐννόμου συνεπείας εἶναι ἡ συναίνεσή του - εἶναι δεδομένο ὅτι παραβιάσθηκε ὁ, προβλεπόμενος ἀπό τό νόμο, οὐσιώδης τύπος τῆς διαδικασίας τεμαχισμοῦ τῆς Μητροπόλεώς μου, γεγονός πού καθιστᾷ τήν ἰδρυση τῶν δύο Μητροπόλεων παράνομη καί τίς ἐν συνεχείᾳ αὐτῆς προσβαλλόμενες πράξεις τῆς ἐκλογῆς καί τῆς καταστάσεως στίς «Μητροπόλεις» αὐτές νέων Μητροπολιτῶν, παράνομες καί ἀκυρωτέες.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

Ἐπειδή ἐγώ νομιμοποιοῦμαι στήν ὑποβολή τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς, ὡς ἔχων εὐλογο ἐννομο συμφέρον, καί ἐπειδή ἔχω τήν ιδιότητα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τήν ὁποίαν οὐδέποτε νομίμως ἀπώλεσα, ἄλλως, νομίμως δικαιοῦμαι νά ἔχω, νομιμοποιοῦμαι δέ ἐπίσης καί ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς κατοικίας μου στήν περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, στήν ὁποίαν ἀνήκω καί ἔχω τό εὐλογο ἐνδιαφέρον μου γιά τήν κανονικότητα καί τή νομιμότητα τῆς λειτουργίας της.

Ἐπειδή ἡ αἴτησή μου αὐτή εἶναι ἐμπρόθεσμη, νόμιμη,

βάσιμη και αληθινή, αποδεικνύεται δέ με έγγραφα και με όλα τα νόμιμα αποδεικτικά μέσα, γι' αυτό πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις

Για τους λόγους αυτούς

Και τους προσθέτους και τα κατά τη συζήτηση, με την επιφύλαξη των δικαιωμάτων μου

ΖΗΤΩ

Νά γίνει δεκτή η αίτησή μου αυτή. Νά ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις α) η από 11.5.2010 απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, με την οποία εκλέχθηκε και τοποθετήθηκε Μητροπολίτης της «Ιεράς Μητροπόλεως Ίλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως» ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηνᾶγορας Δικαιάκος καί β) τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε, ὁ ἀνωτέρω, Μητροπολίτης τῆς Ιεράς Μητροπόλεως αὐτῆς. Νά καταδικασθοῦν οἱ καθ' ὧν στή δαπάνη.

Ὁ αἰτῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Δημήτριος Ν. Παπουτσιδάκης

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr